

CHƯƠNG 17

VÔ SONG PHỔ

"Vô song..." hai tiếng ấy cũng gần như đồng thời bật lên từ miệng Bạch Ngọc Lâu.

Trước mặt ông ta là một bức họa, nét mực còn chưa khô, trên bức họa là chân dung Tư Mã Tiên Tiên, người mà Cẩm Cung Thành vừa gọi là Vô Song.

Trương Thiên Hộ khôn ngoan cẩn thận, bức chân dung do ông ta vẽ ra dĩ nhiên vô cùng tinh xảo !

Ông ta chưa gặp qua Vô Song, chỉ là theo trí nhớ vẽ lại nhưng Tư Mã Tiên Tiên bắt chước không thành công mà ban ngày gần như lò của Cẩm Cung Thành.

Nếu đó chỉ là một con người, một khuôn mặt thì chưa chắc ông ta đã nhớ được rõ ràng như thế, nhưng đây lại là hơn chục người, và lại cũng không phải chỉ có một lần ông ta tới gian mật thất ấy tìm vui, nên dĩ nhiên là có ấn tượng rất sâu ! Vì ông ta thấy đám Tư Mã Tiên Tiên ánh mắt đều có vẻ ngậy dại, nên dưới ngọn bút của ông ta, bức chân dung cũng giống hệt như vậy.

Thẩm Thăng Y suốt từ đầu đứng bên cạnh nhìn, khi bức chân dung vẽ sắp xong, chàng đã đưa mắt nhìn vào mặt Bạch Ngọc Lâu.

Những thay đổi trên mặt Bạch Ngọc Lâu chàng đều thấy rõ, trước khi hai tiếng "Vô Song" bật ra, chàng đã tin chắc rằng Bạch Ngọc Lâu nhất định có biết người này.

Hai tiếng "Vô Song" bật ra khỏi miệng, Bạch Ngọc Lâu không tự chủ được chụp lấy bức họa, nhìn khắp từ trên xuống dưới một lúc rồi lui lại ba bước, ngã người xuống ghế.

Bao nhiêu người có mặt đều nhìn vào ông ta.

Bạch Băng là người hỏi trước nhất:

" Vô Song là gì ?"

" Là tên một nữ nhân", giọng nói của Bạch Ngọc Lâu vô cùng yếu ớt.

Bạch Băng nói:

" Con lại cứ tưởng cha nói tới quyền Vô Song phổ".

" Vô Song phổ và Vô Song quả thật có quan hệ với nhau".

Bạch Băng vừa định hỏi gì đó, Tần Độc Hạc bên cạnh đã nói:

" Chúng ta gặp nữ nhân này thấy gọi là Tư Mã Tiên Tiên, mà là có hơn mười người".

Thẩm Thăng Y nói:

" Không cần nói nữa, đó là Cẩm Cung Thành dùng thanh ma đao biến ra".

" Biến ra một người không đủ sao ?"

" Ta thấy tay y không vững lắm, hết lần này tới lần khác đều làm hỏng, mới có cả chục Tư Mã Tiên Tiên xuất hiện", Thẩm Thăng Y đáp ngay.

Bạch Ngọc Lâu nhìn Thẩm đại ca một cái nói:

" Ta đồng ý với câu nói của ngươi, Vô Song quả không thể dùng thuật dịch dung mà biến ra được".

Tần Độc Hạc nói:

" Tuy nàng ra rất lộng lẫy, nhưng ta lại nhìn không ra có chỗ nào là đặc biệt".

Bạch Ngọc Lâu lặng lẽ cười một tiếng:

" Nếu ngươi nói tới những người được biến ra thì ta tuyệt đối đồng ý".

Tần Độc Hạc nói "Bản nhân..."

Trương Thiên Hộ ngắt lời:

" Nếu không phải là đặc biệt phi thường, cho dù Cẩm Cung Thành làm lần đầu không được thì lần thứ hai lần thứ ba phải được, nhưng đây thì y lại liên tiếp thất bại nhiều lần".

" Nhưng rốt lại khuôn mặt của nàng ta có gì đặc biệt ?", Tần Độc Hạc nhìn Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Ngọc Lâu trầm ngâm đáp:

" Tai mắt mũi miệng cho tới lông mày đều rất đẹp, nhưng phối hợp với nhau thì lại có chỗ không ăn khớp".

Tần Độc Hạc có vẻ lạ lùng, Bạch Ngọc Lâu thở dài nói tiếp:

" Ta chỉ có thể nói như thế, cũng chỉ vì chỗ không ăn khớp ấy mà nàng chỉ có thể được gọi là mỹ nhân, chứ không thể gọi là bậc tuyệt sắc".

Thẩm Thăng Y nói:

" Chỗ không ăn khớp ấy e rằng không phải là chỉ ở một hai bộ phận".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

" Khoảng cách giữa hai mắt, giữa mắt, lông mày và mũi, giữa mũi và miệng của nàng không như nhau, kết hợp lại khiến người khác thấy ở nàng có một cái gì đó chưa hoàn hảo, nhưng chỗ chưa hoàn hảo ấy thì người nhìn vào một vài khía cạnh không thể nói ra được".

Thẩm Thăng Y nói:

" Ta hiểu ý ngươi".

Bạch Ngọc Lâu lại thở dài một tiếng:

" Ai vừa nhìn thấy Vô Song cũng bị đôi mắt, nét mũi của nàng thu hút, mà chỉ cần đôi mắt thôi cũng đủ thu hút người ta rồi, chẳng ai để ý tới những chỗ chưa hoàn hảo".

Thẩm Thăng Y thản nhiên cười một tiếng nói:

" Cầm Cung Thành tự xưng là Ma Vương, nhưng chỉ nhìn vào điểm này đủ thấy thật ra y cũng chỉ là một con người".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Cái gọi là ma thuật, dĩ nhiên người đã rõ bất quá chỉ là thuật dịch dung".

Thẩm Thăng Y nói:

" Xem ra thuật dịch dung của y so với người vẫn còn có một khoảng cách".

Bạch Ngọc Lâu chép miệng:

" Nghiêm khắc mà nói, thuật dịch dung của ta không đáng gọi là thuật dịch dung".

Thẩm Thăng Y đến lúc ấy mới hỏi:

" Vô Song này và Vô Song phổ của người có quan hệ gì với nhau không?"

Bạch Ngọc Lâu cúi đầu xuống, tâm tình có vẻ rất nặng nề.

Thẩm Thăng Y thấy thế nói:

" Nếu không tiện, người cũng không cần miễn cưỡng nói ra".

" Nếu không nói, các người lại không sao hiểu mối quan hệ bên trong", Bạch Ngọc Lâu nhìn nhìn Bạch Băng, thở dài nói "Chuyện trong thiên hạ vẫn thường thế này, lúc gần quên rồi thì lại xuất hiện".

Thẩm Thăng Y nói:

" Còn có thể xuất hiện lại thì có thể nói sự tình vốn chưa kết thúc".

Bạch Ngọc Lâu nói "Có thể".

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp:

" Bộ Vô Song phổ người lấy được từ đâu vậy?"

Bạch Ngọc Lâu nói từng tiếng "Ba Tu".

Thẩm Thăng Y sững sốt:

" Ta cũng nghĩ rằng cái này không phải xuất xứ từ Trung nguyên".

Bạch Ngọc Lâu chợt cười một tiếng.

Kế lại nói "Có lúc quả ta rất vô lễ, người nhờ đâu mà luyện được tính nhẫn nại như thế?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Người muốn nói là ta vẫn nhịn được đến lúc vừa rồi mới hỏi người về lai lịch của Vô Song phổ chứ gì?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Chỉ nhờ một chuyện ấy đủ thấy rồi".

Bạch Băng nói chen vào:

" Có thể Thẩm đại ca đã nhận ra từ sớm, nhưng nếu hỏi thì chưa đến lúc cha chưa nói ra thôi".

Bạch Ngọc Lâu cười cười, Thẩm Thăng Y ánh mắt chiếu qua Bạch Băng một lúc rồi nói:

" Trước đây chắc Băng nhi đi hỏi nhiều lần rồi".

Bạch Băng nhăm nhắng:

" Nhưng cha không chịu nói".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Bây giờ cũng không phải là lúc nói đâu".

Bạch Băng nhăn mũi:

" Bây giờ thì không thể không nói".

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp:

" Người tới Ba Tư lúc nào ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Lúc trẻ ta từng vâng mệnh đi sứ Ba Tư".

Thẩm Thăng Y cười một tiếng:

" Ta thấy chuyện này người tự nguyện nhiều hơn là bị ép buộc, chắc đột nhiên nảy ra ý định tới Ba Tư cho biết".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

" Chuyện này đối với người khác thì như một việc khổ sai, nhưng đối với ta thì là một điều vô cùng hấp dẫn".

Thẩm Thăng Y hỏi:

" Lúc ấy người bao nhiêu tuổi ?"

Bạch Ngọc Lâu đáp:

" Hai mươi ba, dĩ nhiên chưa có vợ con gì".

Nói tới đó, ánh mắt ông ta vụt trở nên xa xăm, phảng phất như có một màn sương che khuất.

Thẩm Thăng Y không nói gì, mọi người cũng đều im lặng nhìn Bạch Ngọc Lâu.

Bạch Băng vốn định nói chen vào, nhưng thấy dáng vẻ mọi người như thế, câu nói đã ra tới cổ lại nuốt vào.

Bạch Ngọc Lâu chậm rãi nói tiếp:

" Rõ ràng đây chỉ là một câu chuyện cũ mèm, chắc chắn các người không thích thú, nhưng là sự thật".

Thẩm Thăng Y nói:

" Nếu thế dĩ nhiên người biết đoạn nào nên kể chi tiết, đoạn nào nên kể đại lược".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

" Sáng sớm hôm lên đường, ta vẫn được cha mẹ căn dặn ráo riết một hồi, tâm tình có chỗ không thoải mái, lại nhìn thấy một bọn thuộc hạ đi theo, mặt mũi đều có vẻ không muốn xa quê, trong bụng càng ngán ngấm, mãi đến khi ra khỏi cửa ải mới hơi yên ổn trở lại".

Thẩm Thăng Y nói:

" Đó là vì phong cảnh ngoài cửa ải phải không ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Trước đó ta chưa từng nhìn thấy phong cảnh tráng lệ, bọn thuộc hạ cùng đi chắc cũng vì phong cảnh nên không ai nói nhiều như lúc mới lên đường".

Thẩm Thăng Y cười nói:

" Đây có phải đều là kẻ đại lược không đấy ?"

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

" Họ mà vẫn giữ thái độ như lúc ban đầu, biết đây trên đường ta chỉ rầu rĩ ngồi trong xe ngựa, thì làm sao xảy ra chuyện này được ?"

Bạch Băng nóng ruột láu táu hỏi:

" Xảy ra chuyện gì vậy ?"

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt càng xa xăm:

" Mọi người đều có cảm giác được mở rộng tầm mắt, lại đều muốn không cần gì đi gấp tới Ba Tư, dọc đường đi tới đâu cũng chỉ muốn nhìn xem phong cảnh, mà lúc phi ngựa chạy mau, nếu phát hiện cái gì đặc biệt mà ta không thấy thì họ cũng nhắc nhở chỉ cho ta để ý".

" Rốt lại họ nhìn thấy những gì ?", Bạch Băng lại hỏi.

Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ:

" Đó là một buổi sáng mờ sương, trước đó mọi người vì dọc đường đi cứ nhìn nhìn ngó ngó, lơ đãng chỗ ngủ, dừng lại dưới một ngọn đồi, nhưng chẳng ai oán hờn trách móc".

" Cha lại rườm rà rồi", Bạch Băng nhăm nhắng.

Bạch Ngọc Lâu cười cười:

" Mọi người không ai nóng ruột, sao cô lại vội vã thế ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Chúng ta cũng nóng ruột, chỉ vì Băng nhi nói ra trước mới không ai nói nữa".

Bạch Ngọc Lâu đưa mắt nhìn khắp mọi người, ho khan một tiếng mới kể tiếp:

" Lúc ấy ta vẫn đang ngủ, chợt nghe tiếng người gọi dậy, vội vén cửa lều ra nhìn, chỉ thấy bầu trời phía đông có ráng bảy màu".

Bạch Băng hỏi:

" Là ráng buổi mai à ?"

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu đáp:

" Là khói hoa, đây là lần đầu chúng ta thấy cảnh như thế, mọi người đều muốn tới tận nơi nhìn cho rõ, cũng lúc ấy chúng ta nghe một hồi tù và báo hiệu, một hồi tù và vừa thổi vừa kỳ lạ".

" Không có người à ?", Bạch Băng lạ lùng hỏi lại.

" Cô biến thành nóng nẩy từ lúc nào vậy ?", Bạch Ngọc Lâu cười, nói xong câu ấy mới tiếp "Vừa nghe tiếng tù và báo hiệu, tất cả chúng ta vội vàng trở dậy, cho rằng đã tiến lầm vào địa vực của một bộ lạc nào đó nên họ đang đêm tập hợp, mờ sáng tấn công".

Trương Thiên Hộ vuốt râu cười khê:

" Theo tình hình ấy xem ra quả rất giống như vậy".

" Nhưng thật ra không phải", Bạch Ngọc Lâu chột cau mày "Chúng ta bày trận để chờ, chờ hồi lâu vẫn chẳng thấy gì, tiếng tù và cũng dừng bèn lưu lại vài người giữ xe, còn bao nhiêu theo ta phóng ngựa qua xem chuyện gì", lại ho khan một tiếng, kể tiếp "Còn chưa tới gần chúng ta đã nghe xa xa có tiếng vó ngựa, tiếng la hét, tiếng binh khí chạm nhau".

Trương Thiên Hộ nói:

" Nghe không giống lối giết người trả thù trên giang hồ, có phải là hai bộ lạc ác chiến với nhau không ?"

" Trương lão tiên bối khôn ngoan cẩn thận, mà lần này đã đoán sai rồi".

Trương Thiên Hộ cười lớn:

" Vậy là người giang hồ".

" Người giang hồ ở Quan ngoại cũng là kẻ giang hồ khác lạ, tất cả đều cưỡi ngựa đâm chém, quần áo võ khí cũng đều kỳ lạ, thật khiến ta mở rộng tầm mắt", Bạch Ngọc Lâu ngẫm nghĩ nói tiếp "Đó là một khoảng đất hình lòng chảo lớn, hai mặt đều dựng lều trại, có thể thấy họ đã tới đóng ở đó từ trước".

" Là quyết đấu à ?"

" Đúng thế, chỉ là lối họ quyết đấu không giống với giới võ lâm Trung nguyên chúng ta, rõ ràng họ đã chia phần rất ôn hòa từ đầu, cứ từng cặp từng cặp cưỡi ngựa đâm chém nhau, gay cấn mà nguy hiểm..."

Thẩm Thăng Y nói:

" Chắc các ngươi xuất hiện khiến họ để ý lắm".

" Dĩ nhiên, họ lập tức dừng cả lại, kể đó liên tiếp chửi bới nhau, đôi bên đều cho rằng chúng ta là do đôi phương mời tới giúp đỡ".

" Họ đóng lại ở đó, chẳng lẽ không phải là đợi mọi người tụ họp, trước khi quyết đấu chẳng lẽ không mời người giúp đỡ sao ?"

" Có thì vẫn có, nhưng mọi việc đều đã được thỏa thuận, tóm lại là không được mời người nước ngoài".

" Vậy dĩ nhiên đôi bên đều không thừa nhận", Thẩm Thăng Y cười cười "Rồi họ có đổi ý, liên thủ tấn công các ngươi không ?"

" Đang còn cãi nhau chưa xong, không dễ ai chịu ai, may là một bên quá nóng nẩy, tấn công luôn đôi phương, bản lĩnh của họ vốn lại không chênh lệch nhau nhiều, nếu cứ đánh nhau như đã định chỉ e không phân thắng bại".

" Bên đánh bất ngờ thành công à ?"

Bạch Ngọc Lâu gật đầu:

" Bên bị đánh bắt ngờ tuy có vài cao thủ, vẫn bị thương ngã ngựa, đôi bên lập tức ào lên đánh nhau lộn bậy, chẳng buồn đếm xỉa tới chúng ta".

" Người ta vì các người mà bị đánh lén, dĩ nhiên các người không thể tu thủ bàng quan, phần lớn các người lại theo quy củ của hào kiệt Trung nguyên, thì một trận quyết đấu ắt phải biến thành một trường hỗn chiến".
Thẩm Thăng Y hỏi tiếp "Kết cục ra sao ?"

" Lực lượng đôi bên không chênh lệch nhau lắm, chúng ta vào cuộc thì rõ ràng là sẽ quyết định thắng phụ". Bạch Ngọc Lâu chép miệng một tiếng "Chúng ta vốn cho rằng họ chỉ tranh nhau câu nói, nào ngờ kẻ nào bị chúng ta đánh ngã ngựa cũng không thoát, đều bị đốt phương giết chết".

" Mục đích đánh nhau sống chết là chuyện gì ?"

" Vô Song phổ". Bạch Ngọc Lâu nói từng tiếng.

Thẩm Thăng Y ngăn người, lại hỏi ngay:

" Bộ Vô Song phổ vốn là của bên nào, mà làm sao lại dẫn tới một trường quyết đấu như vậy ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Trước đó ở Ba Tư xuất hiện một thiên tài về dịch dung, y nguyên là một người điêu khắc giỏi, kỹ thuật điêu khắc đã tới chỗ xuất thần nhập hóa, bất kể là cái gì cũng có thể khắc ra được, linh hoạt sống động, nếu người khác thì đạt tới mức ấy ắt đã thỏa mãn nhưng y thì khác hẳn, cả ngày cứ rầu rĩ không vui".

Bạch Băng hỏi "Tại sao thế ?"

Có thể y là một người có lòng cầu tiến mạnh mẽ, đến lúc phát hiện đã tới giới hạn của mình, bất kể thế nào cũng không thể vượt qua nữa rồi, thì cho dù cái chết có tới ngay trước mắt cũng không để ý".

Thẩm Thăng Y gật đầu nói:

" Đó thật giống như một kiếm khách chú tâm nghiên cứu kiếm đạo chột phát hiện đã vào tới hóa cảnh, không thể tìm ra được cái gì mới nữa, nhìn khắp thiên hạ cũng không có ai là đối thủ, lúc ấy thì chuyện gì cũng thấy là vô vị".

Bạch Băng lập tức hỏi Thẩm Thăng Y:

" Thẩm đại ca, đúng thế thật à ?"

Thẩm Thăng Y cười cười:

" Ta hiện vẫn thấy rằng cái gì cũng có giới hạn".

" Là ta nói kiếm thuật của anh đã tới chỗ thiên hạ vô địch kia mà".

Thẩm Thăng Y nói:

" May mà câu ấy chỉ là cô nói với ta, nếu không thì thiên hạ dù to lớn, chỉ sợ ta không còn nơi nào mà đi".

Bạch Băng nói:

" Anh chỉ sợ có người khác tìm tới so tài, xem anh có phải là Thiên hạ đệ nhất kiếm không".

" Sợ lắm".

" Ta thấy anh chỉ nói đùa", Bạch Băng cười duyên dáng "Thật ra anh chẳng sợ gì cả".

Thẩm Thăng Y nói:

" Nếu đúng là Thiên hạ đệ nhất còn khá, nếu không phải, lỡ có ai tìm tới đánh cho một trận sống dở chết dở thì sợ lắm".

Bạch Băng lắc đầu:

" Dù anh nói gì đi chăng nữa, ta vẫn thấy anh là Thiên hạ đệ nhất".

Thẩm Thăng Y không đôi co với nàng nữa, quay hỏi Bạch Ngọc Lâu:

" Đỉnh cao nhất của điêu khắc là gì ?"

" Như là sống...", Bạch Ngọc Lâu vượt râu "Chỉ như là sống mà thôi".

Thẩm Thăng Y tuyệt đối đồng ý, một chữ "như" kia thật ra đã là cảnh giới tối cao của kỹ xảo ở nhân gian rồi.

Bạch Ngọc Lâu lại nói tiếp:

" Không chỉ điêu khắc, mà văn chương hội họa tả thực cũng thế".

" Vẽ tuyệt không vẽ được nét trong, vẽ trắng không vẽ được ánh sáng, vẽ hoa không vẽ được mùi thơm, vẽ suối không vẽ được tiếng nước, vẽ người không vẽ được tình ý, loại văn chương hội họa điêu khắc tả thực đều có lúc cùng, chỗ cao nhất quả chỉ là một chữ "như" mà thôi. Giả dụ như nghe được tiếng nước, như gửi được mùi thơm, như có thể kết bạn với người, làm được chữ "như" ấy đã là đẳng phong tạo cực rồi".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu kể tiếp:

" Nếu vị cao thủ về điêu khắc kia đến lúc lớn tuổi thì cũng không nói làm gì, nhưng lúc ấy y bất quá chỉ ba mươi tuổi".

Thẩm Thăng Y nói:

" Y thông minh như thế chắc không có được nhiều người vạch ra được đường lối điêu khắc khác với y".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Cũng có thể là vì muốn đem thuật điêu khắc thực hành trên người sống, y lập chí là trong cuộc đời phải tìm được cách biến một người thành người khác, mà giống hệt người kia".

" Đó cũng là thuật dịch dung, Vô Song phổ ghi lại là những điều người ấy tìm ra được phải không ?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Lúc ấy đã có thuật dịch dung rồi, nhưng y lại thấy là cách sử dụng được vật trên mặt người rất phiền phức, nên mở đầu y đã nghĩ tới cách tìm ra một chất gì đó, chỉ cần phủ lên trên mặt là có thể lấy khuôn đầy đủ chính xác

của một bộ mặt, rồi theo cái khuôn ấy tạo ra một cái mặt nạ, thì có thể biến thành bất cứ ai".

Trương Thiên Hộ nói:

"Như vậy thì rõ ràng mau lẹ và đơn giản hơn thuật dịch dung rất nhiều, nhưng mà y tìm được cái gì?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Ta không biết y làm sao tìm ra, nhưng rõ ràng y nỗ lực trong mấy năm, rốt lại cũng đã tìm ra thứ thuốc ấy".

Dừng lại một lúc ông ta cầm một cái hộp bên cạnh, mở nắp ra.

Tất cả mọi ánh mắt đổ dồn lên cái hộp, một mùi vị khó ngửi cũng đồng thời xộc vào mũi họ.

Thẩm Thăng Y, Bạch Băng đối với mùi này không lạ, nhưng Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc, Hàn Kỳ thì là lần đầu tiên gặp phải.

Tần Độc Hạc lập tức khịt khịt mũi:

"Mùi gì lạ quá, thật là lần đầu tiên ta ngửi phải".

Trương Thiên Hộ lẩm bẩm:

"Ta cũng không ngờ thứ thuốc ấy mà lại có mùi này".

Họ cũng đều lần đầu tiên thấy chất thuốc trong hộp như nhau.

Đó là một khối màu sữa trắng, đặt ngay ngắn trong hộp, dưới ánh đèn sáng lóng lánh, phẳng phất như trong suốt.

Bạch Ngọc Lâu vừa đưa cái hộp về phía Trương Thiên Hộ vừa nói:

"Lão tiên bói thử ấn ngón tay vào xem".

Trương Thiên Hộ bỡ ngỡ ấn ngón tay vào, khối lạ ấy từ từ lún xuống theo ngón tay, nhưng không vỡ ra.

Tần Độc Hạc vươn đầu ra nhìn, nhin không được hỏi:

"Nó ra làm sao?"

Trương Thiên Hộ lẩm bẩm "Rất kỳ quái...", câu nói chưa dứt, ngón tay đã ấn xuống tới đáy hộp, chợt thấy có cảm giác là lạ, đầu ngón tay hơi tê tê, giống như bị ăn mòn.

Ông ta vội vàng rút ngón tay lên, nhìn nhì đầu ngón, không thấy có gì thay đổi, lại nhìn vào khối lạ ấy, chỗ lún xuống đã từ từ bằng phẳng trở lại như cũ, chỉ có chỗ ngón tay ấn vào là xuất hiện vết chỉ tay.

Tần Độc Hạc càng nhìn càng thích, bất giác cũng đưa tay ấn vào, kết quả dĩ nhiên cũng giống hệt, trên khối lạ ấy cũng xuất hiện một vết chỉ tay.

Trương Thiên Hộ nhìn nhìn vào hai vết chỉ tay nói:

"Quái lạ thật, lão phu sống đến từng này tuổi mới nhìn thấy chất này lần đầu tiên".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Nếu đem bỏ chất này vào trong nồi đun lên, thì sẽ biến thành sền sệt như tương, đem đắp lên mặt, khi nguội sẽ thành một lớp mỏng, như cái mặt nạ".

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ:

" Nói như thế, chỉ cần có chất này, một người có thể tùy thời mà biến thành hàng trăm hàng ngàn người, cũng có thể biến biến một người ra thành hàng trăm hàng vạn người".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Hoàn toàn có thể".

Trương Thiên Hộ chép miệng:

" Kỹ thuật dịch dung này không những tiện lợi mà còn có tác dụng hơn mọi kỹ thuật dịch dung khác".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Đúng ra là thế", ngừng một chút lại nói tiếp "Cho đến hiện nay, vẫn không có kỹ thuật dịch dung thứ hai nào được như thế, gọi là Vô Song, cũng không phải là quá lời".

Trương Thiên Hộ hỏi:

" Chất này tên là gì ?"

Bạch Ngọc Lâu đáp:

" Đến hiện nay vẫn không có tên gọi nào thích hợp, cũng có thể cho đến hiện nay, vẫn không ai xác định được tác dụng thật sự của chất này".

Trương Thiên Hộ gật đầu:

" Thuật dịch dung rốt lại không phải là biện pháp cần thiết thường xuyên, chất này mà cứ đem ra dùng vào việc dịch dung, thì cũng hơi lãng phí".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Chuyện đó chắc là tương lai không xa sẽ rõ", thở dài một tiếng ông ta nói tiếp "Chất này nếu được phổ biến rộng rãi chắc sẽ có một người thông minh hiểu rõ được ngoài tác dụng dịch dung còn có tác dụng gì khác, đáng tiếc là đến hiện nay vẫn không thể không dấu kín".

Thẩm Thăng Y nói:

" Nếu phổ biến rộng rãi chắc sẽ có không ít người lợi dụng để cải trang muốn làm gì thì làm, rốt lại chỉ có một kết quả..."

" Là thiên hạ đại loạn...", Bạch Ngọc Lâu cười gượng một lúc.

Trương Thiên Hộ hỏi ngay:

" Bộ Vô Song phổ rốt lại là ghi chép về cách chế tạo chất này phải không ?"

" Đúng thế", Bạch Ngọc Lâu đóng nắp hộp lại "Chế tạo chất này tuy không phiền phức lắm, nhưng mỗi thứ nguyên liệu đều là ngoài ý nghĩ, nếu không có Vô Song phổ, không biết rõ quá trình chế tạo và thành phần

nguyên liệu, thì cho dù nắm được bí quyết, cũng chỉ là bắt chước mà làm càn thôi".

Thẩm Thăng Y gật đầu:

" Nếu một ngàn năm sau mà có người nào thông minh như thế nghĩ ra được phương pháp hay tương tự, có thể bắt được bao nhiêu là thời gian để làm rõ lai lịch của chất này, chứ hiện tại, nói ra chỉ là lừa bịp.

Trương Thiên Hộ hỏi tiếp:

" Kẻ thất phu không có tội, vì mang ngọc mà có tội, vị cao thủ điêu khắc kia tìm ra được chất này nếu không cho người ta biết thì thôi, nếu không thì..."

Ông ta không nói tiếp đoạn dưới, Thẩm Thăng Y cười nói:

" Phú quý mà không về quê cũng như mặc áo gấm đi đêm, một người đạt được kết quả như thế này, nếu không cho người ta biết, thì ngay cả mình chắc cũng không thấy hết sự thú vị".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Thì chắc cũng vì nguyên nhân ấy, cho nên tuy biết rõ là sẽ có lúc gây ra nhiều phiền phức lớn, nhưng y cũng không nhịn được, đem mấy người ra biến đi biến lại cho người ta xem, biến một lần lại biến ra một mỗi họa".

Trương Thiên Hộ nói:

" Chất này thì chắc không ít người thích đâu".

Bạch Ngọc Lâu gật đầu nói:

" Không những bọn tà ma ngoại đạo, mà ngay cả các nhân vật chính phái cũng muốn có trong tay, họ bèn chia làm hai phe, trước khi chưa bên nào có được trong tay, đã mở ra một trận ác đấu, rốt cuộc chọn khu đất lòng chảo kia quyết một phen sinh tử".

Trương Thiên Hộ hỏi qua chuyện khác:

" Các người giúp đỡ một bên, rốt lại là hay hay là dở ?"

" Là dở...", Bạch Ngọc Lâu cười gượng "Thật ra thì hay hay dở đến bước này chỉ cách nhau đôi chút".

" Những người không có dã tâm chắc không tới nỗi liều mạng vì một thứ chất dịch dung".

" Chỗ khác nhau là ở chỗ việc chúng ta giúp đỡ một bên nếu là may, sau khi thành công chắc họ sẽ mau lẹ thanh toán chúng ta", Bạch Ngọc Lâu lại cười gượng một lúc "May mà vị cao thủ điêu khắc kia đã kịp thời vạch rõ hành động của họ, cũng may là thân thủ chúng ta cao hơn họ một chút".

" Vị cao thủ lúc bấy giờ đứng về phía chính phái à ?"

" Điều không đứng về bên nào, ông ta và hai người con gái, tất cả ba người lúc ấy đều bị trói trên ba cái cọc dựng trong khu lòng chảo".

Bạch Băng nói một mình:

" Dĩ nhiên rồi, nếu không bọn cha giết bấy nhiêu người, làm sao y lại giúp bọn cha được ?

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

" Cho dù như thế, chúng ta cũng đã chết mấy người, ngoài ra tất cả đều bị thương không một ai lành lặn".

Bạch Băng chợt hiểu ra:

" Lúc bấy giờ cha bị thương nặng không ?"

" Cũng không nhẹ", Bạch Ngọc Lâu lại nói tiếp "Vị cao thủ kia biết là không còn đất đứng trên giang hồ, cũng biết thân phận của bọn ta, nên nài nỉ chúng ta thu dụng..."

" Dĩ nhiên là cha đáp ứng rồi".

Bạch Ngọc Lâu thở dài:

" Nếu không thì làm sao hiện tại cha lại cảm được Vô Song phở ?"

" Cha cứ thở dài mãi, cứ như có điều gì phiền muộn".

Bạch Ngọc Lâu nhìn chăm chăm vào Bạch Băng:

" Đó cũng là ngày hạnh phúc nhất trong đời cha".

Bạch Băng ngạc nhiên:

" Nhưng cha lại thường nói với con rằng ngày hạnh phúc nhất trong đời là ngày cưới mẹ mà".

Bạch Ngọc Lâu cười khan một tiếng:

" Mẹ con chính là người con gái nhỏ của vị cao thủ mà cha nói".

Bạch Băng sững sờ, Thẩm Thăng Y cũng thấy bất ngờ hỏi chen vào:

" Vị cao thủ có hai người con gái, câu chuyện chắc phát sinh giữa hai chị em".

Bạch Ngọc Lâu lẩm bẩm:

" Họ là hai chị em sinh đôi, tướng mạo gần như hoàn toàn giống nhau. Vô Song thì có nét đặc biệt dễ nhận ra, vị cao thủ kia vốn định gả Vô Song cho ta nhưng ta lại thích mẹ Băng nhi hơn".

" Vì mẹ đẹp hơn à ?"

Bạch Ngọc Lâu lắc đầu:

" Vì ta thấy nàng là một cô gái thiện lương, còn Vô Song sau khi được cưới, liên tiếp giết hai người đối phương bị thương mà vẫn không hề biến sắc, bấy nhiêu đủ thấy tính cách tàn nhẫn của nàng".

Lại thở dài một tiếng nói tiếp:

" Nhưng nếu cha mà biết rõ về sau sẽ phát sinh câu chuyện thế này, thì chẳng thà vứt bỏ đoạn nhân duyên ấy".

Bạch Băng vừa định hỏi, Bạch Ngọc Lâu đã nói tiếp:

" Cha và mẹ con thành thân xong, cũng đã qua những ngày rất hạnh phúc, nhất là đến khi con ra đời, chỉ có Vô Song thì càng ngày càng tiều tụy.

Có một hôm, nàng chợt nói với mẹ con rằng nàng cũng rất yêu thương cha, mẹ con cũng không nổi giận, lại nói giúp với cha".

" Chắc cha không đồng ý".

" Đồng ý thì lập tức sẽ có chuyện xảy ra, mà chắc chắn không biết đáng sợ như thế nào".

Bạch Băng lần này chợt nhìn chằm chằm vào Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu nhè nhè vỗ đầu nàng, thở dài nói tiếp:

" Sau khi cha cự tuyệt, Vô Song bèn tỏ vẻ xa lánh, trông thấy cha thì đi vòng đường khác, nhưng nhìn thấy vẻ oán hờn trong mắt nàng, cha đã biết sự tình chưa kết thúc".

" Về sau bà ta ra sao ?"

" Vào một buổi chiều mưa, nàng gởi lại cho cha một bức thư, rồi không biết đi đâu".

" Không ai biết bà ta đi đâu à ?"

Bạch Ngọc Lâu gật đầu nói:

" Thậm chí cả mẹ con cũng lo là nàng nhất thời không sáng suốt nên đi tự tử, nhưng cha biết rằng nàng không phải là hạng người tự tìm cái chết".

" Rồi sau đó không hề có tin tức gì à ?"

" Hoàn toàn không có, nhưng không lâu sau, nàng lại đột ngột xuất hiện". Về mặt Bạch Ngọc Lâu chợt trở thành vô cùng khó coi.

" Xuất hiện ở đâu ?"

Không chỉ riêng Bạch Băng quan tâm, mọi người còn lại cũng đều nóng ruột, họ đều biết rằng Vô Song xuất hiện không phải là chuyện ngẫu nhiên, mà là một tai họa đã xảy ra cho Bạch Ngọc Lâu trước đây.

Nhưng Bạch Ngọc Lâu trả lời hoàn toàn khiến mọi người bất ngờ.

" Ở bên cạnh cha". Bạch Ngọc Lâu đuôi mắt giật giật "Nàng đã hoàn toàn chiếm lấy vị trí của mẹ con !"

" Thế mẹ con...", Bạch Băng hoảng hốt hỏi "Mẹ con ra sao ?"

" Đã chết dưới tay nàng !", Bạch Ngọc Lâu đau đớn cúi đầu.

Bạch Băng sợ hãi tròn tròn hai mắt, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

" Vô Song đột nhiên xuất hiện đứng ra là phải nói cha đột nhiên phát hiện sự có mặt của nàng".

" Không cần nói nữa, bà ta vốn rất dễ giả mạo mẹ con !", Bạch Băng kinh ngạc nói tiếp "Là thuật dịch dung phải không ?"

Bạch Ngọc Lâu im lặng gật đầu, Bạch Băng đưa tay chỉ cái hộp:

" Là dùng chất nát phải không ? Chất này có mùi lạ lùng, nên cha phát hiện ra được phải không ?"

Bạch Ngọc Lâu chậm rãi nói:

" Nàng không dùng chất này", ngừng lại hồi lâu mới nói tiếp "Nàng dùng một biện pháp đơn giản, nhưng còn có hiệu quả hơn thuật dịch dung".

" Cha, con chẳng hiểu gì cả", Bạch Băng lắc đầu.

" Nàng lột da mặt mẹ con làm mặt nạ !", Bạch Ngọc Lâu càng lộ vẻ đau đớn.

Thẩm Thăng Y đã nghĩ tới chuyện này, nhưng vẫn bắt giác rung mình một cái, Trương Thiên Hộ, Tần Độc Hạc cùng thở dài, Hàn Kỳ thì như chết sống bên cạnh.

Bạch Băng không tự chủ được kéo tay Bạch Ngọc Lâu, toàn thân run lên, Bạch Ngọc Lâu khẽ vỗ lên tóc nàng, giọng nói cũng thoáng run lên:

" Họ là hai chị em sinh đôi, vồn đã rất giống nhau, vả lại chuyện như thế thì ai mà dám ngờ tới ?"

Thẩm Thăng Y nói chen vào:

" Trước đó chắc Bạch huynh cũng đã ít nhiều phát hiện được".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Cũng là việc xong rồi mới nhớ lại, chẳng hạn như nàng rất ít nói, lại rất thích ở trong chỗ tối, lại còn ánh mắt lăm lăm lúc làm cho ta có cảm giác là một người lạ..."

Thẩm Thăng Y chép miệng:

" Lẽ ra bà ta phải biết, cho dù có lột tất cả bộ da của em gái khoác lên mình cũng có chỗ sơ hở, sớm muộn gì cũng bị phát hiện".

Bạch Ngọc Lâu thần thờ đáp:

" Lẽ ra bà ta phải biết".

Thẩm Thăng Y nói tiếp:

" Nhưng có một điều Bạch huynh không thể phủ nhận là bà ta vô cùng yêu thương Bạch huynh, mới làm như thế".

Trương Thiên Hộ gật đầu:

" Có điều cách thể hiện của bà ta dễ sợ quá".

Bạch Ngọc Lâu thở dài:

" Trong chuyện này dĩ nhiên ta cũng phải chịu một phần trách nhiệm".

Thẩm Thăng Y hỏi qua chuyện khác:

" Bạch huynh giải quyết chuyện ấy ra sao ?"

" Ban đầu thì ta rất muốn giết nàng, nàng cũng yêu cầu ta làm như vậy...", Bạch Ngọc Lâu cười gượng "Ta thấy lúc ấy nàng hiện vẻ vô cùng hối hận, nên chỉ đề nghị nàng đem xác mẹ Băng nhi trả lại cho ta, rồi bảo nàng ra đi".

" Còn vị cao thủ kia thì sao ?"

" Ông ta cũng đau lòng chẳng kém gì ta, cũng ra đi cùng lúc với Vô Song". Bạch Ngọc Lâu thở dài nói tiếp "Sau đó không lâu ta cũng đem Băng nhi rời khỏi Ba Tư".

Thẩm Thăng Y nói:

"Thánh thượng đem công chúa gả cho Bạch huynh là lúc Bạch huynh đã về tới Trung Nguyên phải không?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Đúng thế, thánh thượng phối hôn, không thể cự tuyệt, may mà công chúa không những không coi chị em họ là người Man Mọi, mà còn coi Băng nhi như con ruột".

Thẩm Thăng Y nhìn nhìn Bạch Băng:

"So với thân thể của ta, xem ra Băng nhi còn rõ ràng hơn nhiều".

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Chỉ là ra chưa từng nói rõ mọi chuyện với nó".

"Tại sao cha vẫn còn giấu con?", Bạch Băng ứa nước mắt.

Bạch Ngọc Lâu thở dài:

"Chuyện này không nói ra không phải tốt hơn sao? Huống chi đến nay cha vẫn hy vọng là quên được".

Bạch Băng rơi nước mắt, nàng là một cô gái giỏi hiểu lòng người khác, dĩ nhiên hiểu rõ tâm tình của Bạch Ngọc Lâu. Bạch Ngọc Lâu lấy tay lau nước mắt cho nàng, nói:

"Con bé ngốc, đây là chuyện quá khứ rồi, thì quên luôn đi".

Thẩm Thăng Y nói:

"Chuyện quan trọng nhất trước mắt là tìm hiểu rõ ý đồ của Cẩm Cung Thành"

Bạch Băng quay đầu nói:

"Thẩm đại ca, anh nói y tạo ra dì Vô Song để làm gì?"

Thẩm Thăng Y nói:

"Không cần nói cũng biết là để đối phó với cha cô".

Bạch Băng nói:

"Nhưng cha lại không yêu thương bà ta".

Thẩm Thăng Y nhìn qua Bạch Ngọc Lâu:

"Yêu thương hay không yêu thương là chuyện khác nhưng nếu bà ta xuất hiện trước mặt cha cô, nhất định cha cô sẽ sững sờ một lúc".

Bạch Ngọc Lâu chép miệng:

"Cũng chưa biết thế nào".

Thẩm Thăng Y nói tiếp:

"Chuyện đã nhiều năm rồi, cho dù có bao nhiêu hận thù cũng đã phai nhạt, mà có thể khẳng định là từ đó đến nay Vô Song cũng nhất định không quên người, chỉ cần nghĩ tới một điểm ấy thôi, chỉ sợ người lại mềm lòng".

Bạch Ngọc Lâu cười gượng một lúc, Bạch Băng lại hỏi tiếp:

"Có đúng thế không?" Biết đâu bà ta lại nhân cơ hội ấy ám toán cha?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Chỉ cần bà ta tiếp cận được cha cô, thì có khả năng tạo ra một người giả mạo cha cô".

Bạch Băng sững sốt, không nói tiếng nào, Thẩm Thăng Y nói tiếp:

" Ngải Phi Vũ giả rõ ràng cũng được tạo ra vì mục đích ấy".

" Đê tới gần cha à?"

Thẩm Thăng Y gật đầu:

" Nhưng so với Vô Song thì Ngải Phi Vũ cố nhiên không bằng được".

Bạch Ngọc Lâu cười gượng một tiếng:

" Người coi ta là kẻ trọng sắc khinh bạn sao ?"

Bạch Băng nũng nịu:

" Cha không phải là loại người ấy".

Thẩm Thăng Y ra hiệu bảo dừng:

" Nhưng các người không thể phủ nhận là Vô Song giả có tác dụng hơn".

Không ai phủ nhận, Thẩm Thăng Y giọng nói chột trâm xuống:

" Cẩm Cung Thành đã có thể tạo ra Vô Song giả như vậy, thì rõ ràng Vô Song thật đang nằm trong tay ông ta"

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Dĩ nhiên Vô Song phải đồng ý y mới có thể làm như thế, không ngờ rằng qua nhiều năm rồi mà nàng vẫn..."

Thẩm Thăng Y ngắt lời:

" Dù bà ta không đồng ý, Cẩm Cung Thành cũng có thể làm như thế".

" Người cho rằng nàng bị Cẩm Cung Thành bắt à ?", Bạch Ngọc Lâu cau mày.

" Nghĩ cho tới cùng, có thể bà ta đã biến thành một cái xác".

" Một cái xác à ?", Bạch Ngọc Lâu biến sắc.

" Tạo ra nhiều người giả mạo như vậy, dĩ nhiên cần có một thời gian dài, nếu Vô Song không đồng ý, muốn bắt bà ta nhốt lại lâu như thế cũng không dễ, nếu đồng ý, thì cần gì phải tạo ra người giả ?"

Bạch Ngọc Lâu trầm ngâm nói:

" Người nói không phải không có lý, nhưng Cẩm Cung Thành làm sao mà biết được nhiều chuyện đến như thế ? Mà còn có chuyện y học được thuật dịch dung cao siêu tới mức như thế nữa ? Chuyện này ..."

Thẩm Thăng Y nói:

" Điều cho thấy giữa ông ta và cha con Vô Song có quan hệ rất mật thiết, theo lẽ thường mà suy đoán, thì ông ta đã nhận cha Vô Song làm sư phụ, học được thuật dịch dung".

Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

" Tuổi tác của hai người không chênh lệch nhau bao nhiêu..."

Thẩm Thăng Y cười:

" Không có quy định nào là lớn tuổi hơn thì không được nhận người nhỏ tuổi hơn làm sư phụ".

" Chuyện đó thì đúng", Bạch Ngọc Lâu cười gượng "Tuổi tác ngang nhau, có khi còn dễ nói chuyện hơn".

" Cũng có thể đây là một sự trao đổi, mà về mặt này thì có thể nói Cẩm Cung Thành là một thiên tài". Thảm Thăng Y dừng lại một chút "Rốt lại là thế nào, chắc chắn không lâu nữa chúng ta sẽ có câu trả lời".

" Cẩm Cung Thành như vẫn còn giữ tính khí ngày trước, chắc chắn sẽ không chịu để yên cho chúng ta lâu đâu", Bạch Ngọc Lâu chậm rãi đứng dậy "Ở Gia Hưng y đã làm một nước cờ, làm lộ hết bí mật, ở kinh thành y mà làm một lần như thế nữa, thì hy vọng một đời của y cũng sẽ tiêu tan, nếu ta nhớ không lầm, năm nay y phải hơn bảy mươi tuổi".

Thảm Thăng Y gật đầu nói:

" Bằng vào tuổi tác của y, thì quả thật không thể thất bại lần nữa, cũng vì thế mà chúng ta càng phải cẩn thận".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Chỗ này canh phòng nghiêm ngặt, để xem y dùng cách nào lén vào được".

Dĩ nhiên ông ta không biết về đường địa đạo đã xuất hiện dưới phủ đệ, Thảm Thăng Y cũng thế, nhưng vẫn nhắc Bạch Ngọc Lâu:

" Cẩm Cung Thành trở lại Trung Nguyên, đã ngấm ngấm chiêu tập cao thủ ở Gia Hưng, rõ ràng không phải là chuyện sáu tháng một năm, ở quanh đây chắc chắn y đã sắp xếp đầy đủ, tuy chúng ta không rõ là gì, vẫn không thể hoàn toàn coi thường khả năng ấy".

Bạch Ngọc Lâu gật gật đầu nói:

" Ta sẽ lập tức sai người dò xét quanh đây một lượt". Câu nói vừa dứt, ánh mắt đã chiếu vào mặt Bạch Băng:

" Từ giờ này trở đi, nếu không có chuyện gì, Băng nhi tuyệt đối không được ra ngoài".

Bạch Băng đưa mắt nhìn Thảm Thăng Y:

" Thảm đại ca, nhất định thế à ?"

Thảm Thăng Y hững hờ cười một tiếng:

" Không đồng ý xem có được không ?"

" Không được !", Bạch Băng lập tức tru môi.

Thảm Thăng Y lại cười một tiếng:

" Nhưng phải nói rõ trước, cô mà cứ như trước đây, có chuyện gì xảy ra, thì đừng xin Thảm đại ca đưa đi ra ngoài".

Bạch Băng nói:

" Ta cũng muốn tới miếu Khổng tử một chuyến rồi đi ngao du giang hồ".

Thảm Thăng Y nói:

" Để giải quyết xong chuyện này đã, rồi chúng ta sẽ tính".

Bạch Băng nói:

" Xong chuyện này thì anh đã đi mất, ai mà giữ được".

Thẩm Thăng Y nói:

" Nếu ta đồng ý bây giờ cha cô cũng không đồng ý".

Bạch Băng nhìn qua Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu chột thờ dài:

" Con bé này được chiều từ nhỏ đâm hư, nếu mẹ ngươi còn sống..."

Ông ta không nói hết, Bạch Băng chỉ nghe tới đó, đã chết sững tại chỗ, Thẩm Thăng Y nhìn nàng một cái, nói "Băng nhi..."

Bạch Băng cúi đầu, nói:

" Thẩm đại ca, ta nghe lời cha".

Thẩm Thăng Y hiểu rõ tâm sự của nàng, nói:

" Thẩm đại ca hứa sau khi giải quyết xong chuyện này sẽ đưa co tới miếu Không tử chơi".

Bạch Băng im lặng gật đầu, Thẩm Thăng Y cũng không nghĩ xem nàng đang nghĩ gì, chuyển sang chuyện khác:

" Ngoài ra, chúng ta còn có cách nào nữa không ?"

Bạch Ngọc Lâu ánh mắt chuyển sang mặt Trương Thiên Hộ:

" Trương lão tiên bối nổi tiếng là khôn ngoan cẩn thận, không biết có..."

Trương Thiên Hộ ngắt lời:

" Đến hiện tại, ta vẫn không nắm được chút manh mối gì về chuyện này, nhưng có người đã nghĩ ra rồi".

Bạch Ngọc Lâu khẽ "ủa" một tiếng, Trương Thiên Hộ cũng không nói rõ, chỉ cười cười nhìn Thẩm Thăng Y.

Tần Độc Hạc nhìn không được bật kêu lên:

" Ngươi nhìn thấy gì rồi ?"

" Theo ánh mắt của y", Trương Thiên Hộ nói tiếp "Nếu ra nhìn không lầm, thì đã có một biện pháp hay rồi".

Bạch Băng lập tức hỏi:

" Thẩm đại ca, có đúng thế không ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Có thì có đấy, còn như hay không thì nói bây giờ quá sớm".

Bạch Ngọc Lâu nói:

" Thì ngươi cứ nói ra xem".

Thẩm Thăng Y nói:

" Lẽ ra ngươi cũng phải nghĩ ra rồi".

Bạch Ngọc Lâu động tâm, cầm lấy cái hộp, Bạch Băng nhìn nhìn chàng, chột hỏi:

" Ngươi muốn biến ta thành ai vậy ?"

Thẩm Thăng Y cười cười không đáp, Bạch Băng lui lại một bước kêu lên "Cha, con không..."

Bạch Ngọc Lâu cười nói ngay:

"Biện pháp này quả cha nghĩ không ra".

Bạch Băng nói:

"Thật ra cha đã nghĩ tới rồi, bất quá là Thẩm đại ca nhắc cha thôi".

Bạch Ngọc Lâu cười cười nhìn Thẩm Thăng Y:

"Ta vốn định khen ngươi một lúc, ngươi câu ấy hiện tại phải để mà khen ta vậy".

Thẩm Thăng Y nói:

"Tại sao lại không mang mấy câu ấy cho Băng nhi?"

Bạch Ngọc Lâu nói:

"Băng nhi vốn là một đứa bé thông minh, nó đoán ra được là chuyện tất nhiên".

Bạch Băng lắc đầu nói:

"Bất kể mọi người nói thế nào, ta cũng không chịu biến thành người khác".

Thẩm Thăng Y nói:

"Thật ra chuyện này rất đơn giản..."

Bạch Băng cười một tiếng ngắt lời:

"Ta vẫn không chịu, trừ phi..."

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng:

"Cô đừng có quên, chuyện này thật ra là tốt cho cô".

Bạch Băng nói:

"Ta không quên, nhưng không dễ có được cơ hội thế này". Cười một lúc mới tiếp "Thẩm đại ca, chẳng lẽ anh không biết ta điều kiện gì, cũng không phải là khó đồng ý".

Thẩm Thăng Y còn chưa đáp:

"Một điểm ấy thì ta đã đồng ý, cho nên tại sao ngươi lại chưa ưng thuận cho Băng nhi?"

Bạch Băng lập tức nói:

"Thấy chưa, cha cũng bảo ngươi đồng ý đấy".

Thẩm Thăng Y thở dài một tiếng, nhìn chằm chằm Bạch Ngọc Lâu:

"Biện pháp này lẽ ra ngươi phải nói ra sớm".

Bạch Ngọc Lâu cười phá lên:

"Bây giờ ngươi mới nói câu ấy, chẳng lẽ không biết đã quá muộn hay sao?"

Thẩm Thăng Y chỉ thở dài.

Bạch Ngọc Lâu lập tức đứng dậy bước vào bên trong, Trương Thiên Hộ cũng vừa đi vừa chạy theo, hỏi dò:

" Có phải Bạch đại nhân định dùng chất thuốc trong hộp tạo ra một khuôn mặt giống hệt lệnh ái không ?"

Bạch Ngọc Lâu liếc Bạch Băng một cái, nói ngay:

" Không chỉ một".

Bạch Băng lại tru tréo:

" Cha, chỉ một thôi".

Bạch Ngọc Lâu cười nói:

" Nhiều thì không hay, nhưng ít nhất người có thể níu lấy Thẩm đại ca mà đưa ra thêm vài điều kiện".

Bạch Băng lập tức cười:

" Thẩm đại ca, anh nghe rõ chưa ?"

Thẩm Thăng Y chỉ còn cách gật đầu, không sao cười nổi.

Trương Thiên Hộ nói ngay:

" Khó có được cơ hội tốt thế này, không được nhìn thấy chỗ diệu dụng của Vô Song phổ thì thật đáng tiếc".

Bạch Ngọc Lâu không đáp, Bạch Băng đã nũng nịu:

" Cha, con chỉ hứa với cha là luôn ở bên cạnh Thẩm đại ca thôi".

" Trương lão tiên bối nghe rõ đây", Bạch Ngọc Lâu xé hai tay ra, tỏ ý không làm thế nào được.

Bạch Băng lập tức nói:

" Trương lão tiên bối muốn biết chỗ diệu dụng của Vô Song phổ cũng rất dễ , cứ bảo cha tôi tạo ra mấy khuôn mặt như của người cũng được".

" Đó cũng là một biện pháp, nhưng có tác dụng gì ?", Trương Thiên Hộ dường như nghĩ tới chuyện gì đó, ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh.

Tân Độc Hạc, Hàn Kỳ cũng đứng lên, thấy vẻ mặt Trương Thiên Hộ như thế, lại ngồi xuống.

Bạch Ngọc Lâu vừa đi vừa quay đầu lại nói:

" Nếu ba vị không muốn nghỉ ngơi ngay, thì cứ tạm giải lao ở đó một lúc, rồi sẽ xem ta chế tạo mặt nạ".

Trương Thiên Hộ cười nụ gật đầu, Bạch Ngọc Lâu nói tiếp:

" Chuyện này thì không bắt ba vị phải chờ lâu đâu".

ooo

Đó cũng là sự thật, bên trong không thiếu vật gì, nổi lửa lên rồi, Bạch Ngọc Lâu đem chất thuốc trong hộp bỏ vào nồi, đun một lúc là chảy tan ra, chỉ chờ đến khi nguội lại mới là lâu.

Sau đó Thẩm Thăng Y đỡ Bạch Băng tới nằm trên một cái ghế dài.

Nàng cau mày nhăn mũi, lúc Thẩm Thăng Y cười nói "Cô có muốn cái mặt nạ kia nhăn mũi không ?", mới chịu thôi.

Đây tuy không phải là lần đầu tiên, nhưng nàng cũng rất hồi hộp, đến khi Bạch Ngọc Lâu đem chất thuốc phủ lên mặt nàng, nàng cũng thấy ớn lạnh.

Thật ra quả cũng đáng sợ, vì ngoại trừ mùi vị khó chịu, chất thuốc đắp lên mặt cũng không thoải mái.

Nàng còn ráng chịu đựng, đến khi Bạch Ngọc Lâu đổ tới cái khuôn thứ ba, nàng mới nhồm dậy khỏi ghế, tru tréo:

" Thế còn chưa đủ à ?"

Bạch Ngọc Lâu cười khẽ:

" Làm thừa một chút thì càng tốt".

" Không đi nữa", Bạch Băng ôm hai gò má đỏ hồng liếc Thẩm Thăng Y:

" Người có đưa ta tới nơi nào đẹp để ta cũng không đi nữa".

Thẩm Thăng Y nói:

" Ta cũng thấy là đủ rồi mà".

Bạch Ngọc Lâu cười:

" Dĩ nhiên người là người đồng ý đầu tiên".

Thẩm Thăng Y nói:

" Sự thật thì làm thế này rất khó chịu, đừng nói là Băng nhi, ngay ta cũng chịu không nổi".

Bạch Băng nói:

" Chứ gì nữa, lúc đem cái khuôn ấy ra khỏi mặt, cứ như là bị lột mất da mặt ấy".

Bạch Ngọc Lâu nhìn hai người một cái nói:

" Các người đều phản đối, thì bậc thầy dịch dung là ta đây cũng chỉ còn cách chịu thua".

Ông ta lập tức đem ba cái khuôn cất vào trong hộp, nhưng không để phòng, bị Bạch Băng vô lý lấy một cái, chụp lên mặt Thẩm Thăng Y.

Bạch Ngọc Lâu vội kêu:

" Băng nhi không được làm rộn".

Thẩm Thăng Y cũng đang quay mặt đi, Bạch Băng lại kêu lên:

" Đây là điều kiện thứ nhất của ta, muốn Thẩm đại ca ra phía ngoài cho bọn Trương lão tiên bối xem".

Thẩm Thăng Y sững sốt cười gượng:

" Không phải là cô đều buộc ta phải đưa đi du ngoạn à ?"

Bạch Băng nói:

" Ta không nói toàn bộ đều là như thế, Thẩm đại ca anh phải đáp ứng đi, nào, đi mau đi.."

Thẩm Thăng Y nhìn qua Bạch Ngọc Lâu, Bạch Ngọc Lâu lập tức lắc đầu cười nói:

" Băng nhi nhất định muốn thế, ta cũng chẳng còn cách nào khác".

Thẩm Thăng Y thở dài, chỉ còn cách đeo cái mặt nạ Bạch Băng, lúc bấy giờ biến thành một người xinh đẹp giống hệt Bạch Băng.

Thật ra chàng cao lớn hơn, lại thêm bộ quần áo đàn ông trên người, nên tuy khuôn mặt giống hệt Bạch Băng nhưng nhìn kỹ một chút vẫn là nam nhân.

Có điều nam nhân này trông rất đẹp.

Bạch Băng cười khanh khách hỏi:

"Thẩm đại ca, có cần ta búi tóc cài trâm cho anh không?"

Thẩm Thăng Y thở dài hỏi:

"Điều kiện thứ hai đây phải không?"

Bạch Băng nói:

"Ta rất muốn thế, nhưng chỉ sợ anh nổi giận..."

Thẩm Thăng Y ngắt lời:

"Hiện tại ta đã giận lắm rồi đây".

Bạch Băng nói:

"Thế này thì có gì không đẹp, anh cứ lấy gương mà xem, mấy khi được nhìn thấy một người đàn ông đẹp trai thế này".

Thẩm Thăng Y nói:

"Thật ra là cô tự khen mình xinh đẹp thôi".

Bạch Băng đỏ bừng mặt lảng qua chuyện khác:

"Cha, cha xem y có giống anh ruột của con không?"

Bạch Ngọc Lâu cười nói:

"Ngay cả tướng mạo cũng y hệt, sao lại không giống?"

Bạch Băng lại nhăn mũi:

"Thẩm đại ca, anh đừng sợ, chỉ cần anh đeo nửa giờ thôi".

"Nửa giờ thôi à?", Thẩm Thăng Y suýt nữa thì ngắt đi.

Bạch Ngọc Lâu chăm chú nhìn ngắm Thẩm Thăng Y một lúc, nói:

"Râu ria như sắp chọc thủng mặt đâm ra, nhìn thì cũng thấy đẹp, nhưng kỳ quái lắm".

Cái mặt nạ này tạo ra ngay trên mặt Bạch Băng, chỗ lông mày lông mi cũng giống hệt như ở các bộ phận khác, nhưng lại như bị nhổ trụi cả nên trông không giống ai, rất là kỳ quái.

Bạch Băng lập tức rùng mình một cái, nói:

"Cha, cha sửa lại cho y một chút đi".

Bạch Ngọc Lâu chưa trả lời, Thẩm Thăng Y đã hỏi:

"Đây là điều kiện thứ hai đây phải không?"

"Không phải..", Bạch Băng lập tức lắc đầu.

Bạch Ngọc Lâu nói ngay:

"Nhưng bất kể thế nào, kỹ thuật dịch dung này cũng rất đơn giản mà có hiệu quả".

Nói đơn giản, thì thực sự cũng rất đơn giản, chỉ cần đun chất thuốc trong cái hộp chờ đến khi nguội đi, đem chụp lên cái khuôn, sau khi đã hoàn toàn nguội đi sẽ biến thành một cái mặt nạ.

Nhưng chế tạo chất thuốc thì lại hoàn toàn không đơn giản, nên quyền Vô Song phổ mới được đặt tên là Vô Song.

Đến bây giờ cũng chưa có loại thuốc thứ hai nào tương tự.

Bạch Băng nói:

" Cha, theo cha thì Trương lão tiên bối thấy Thảm đại ca thế này sẽ nói gì nào ?"

Bạch Ngọc Lâu chưa đáp, nàng đã kéo Thảm Thăng Y ra ngoài.